

4 a 4
Lasten ja Nuorten Kirjasto N:o 3.

Miten sinä jaksat?

Kirjoittanut

A. E. D. E.

Suomentanut Lehmus.

Raumalla 1897.

Rauman Kirjapaino-Osaksehtiö.

Sinta 10 penniä.

Miten sinä jaksat?

Kirjoittanut

A. L. D. G.

[Charlotte Tucker]

Suomentanut Lehmus.

Raumalla 1897.

Rauman Kirjapaino-Osakeyhtiö.

Raumalla,
Rauman Kirjapaino-Yhteisliön kirjapainossa 1897.

„Myyöhäänpä sinä, rakas isä, tulet kotia tänä iltana“, sanoi Ella Hansson, kohdatussaan etukäytävässä isänsä, joka oli lääkäri, ja joka palasi sairaittensa luota. Tyttö riensi lempeästi vastaan ottamaan isänsä hattua ja sateensuojaa, sekä pudistamaan sadehelmiä hänen takistaan.

„Niin, minun on ollut tänään käytävä tavallista useamman sairaan luona“, vastasi tohtori. „Tämä vuodenaika näyttää oleman hyvin tautista.“

„Tule lähemmäksi walkeata, rakas isä, lämmittämään itseäsi“, sanoi Ella hymäillen. „Minä olen warma siitä, että sinä, joka hoidat kaikkia jotka sinun apuasi pyytävät, myöskin tarwitset jonkun, joka sinusta pitää huolen. Katsohan, kuinka iloisesti leimuaman walkean minä olen laittanut, sillä sinua tervehtiäkseni!“

Tohtori astui sisälle pieneen lämpöiseen huoneeseen ja istui mukavaan nojatuoliin, jonka hänen nuori tyttärensä työntsi esille; sen jälkeen istahti Ella itse pienemmälle tuolille isänsä jalkain juureen, hymyilemillä katseilla filmäillen isäänsä. Sydämmestänsä kiitti tohtori Jumalaa kaikista fiitä hyvästä, jota hänelle oli suotu.

„Sinulla on ollut waiwallinen päivä tänään, rakas isä“, sanoi tyttö hetken kuluttua.

„Kyllä, ja minä olenkin hyvin wäsynyt tänä iltana“, vastasi tohtori; „mutta wähät fiitä, kunpa minulla waan olisi woi-
maa huojentaa kärsiwäin ihmisparkain tus-
kia, ja auttaa heitä takaisin terweyteen.“

„Di, miten terweys sentään on kallista lahja!“ huudahti nuori tyttö. „Minun mielestäni tekee ystävällinen ja taitawa lääkäri, joka sydämmestään hellii kärsiwäisiä, paljoa suuremman hyödyn ihmiskunnalle, kuin kukaan muu. Kuinka rientääkään ihmiset tawallisesti sinne, jossa he uskovat

saamansa apua tuskisiansa, ja kuinka ääretömän paljon löytyykään tautia, jos lääkekeitäkin, maailmassa! Tuntuu hyvin uskottavalta, että jokainen pitää terveyden kaikkea muuta parempana, sillä kuin ihmiset kohtaavat toisensa, kuuluu aina ensimmäinen kysymys, jonka he tekewät toisilleen: Miten sinä jaksat? ja se on luonnollista, että tällä kysymyksellä tarkoitetaan terveyttä ainoastaan, ikäänkuin ei mitään muuta kysymyksen arvoista löytyisikään.

„Se on erinomaista“, sanoi tohtori, ajatuksisjaan tuijottaen walkeaan, „että ihmiset aina ovat paljon halukkaammat tiedustelemaan ruumiin kuin sielun terveyttä.“

„Minä en ymmärrä, mitä sinä, hyvä isä, tarkoitat sielun terveydellä.“

„Katsohan, lapseni, sielu, se tahtoo sanoa, se osa meidän olennostamme joka ajattelee, toivoo, pelkää ja rakastaa, tämä sielu, joka on luotu elämään iankaikkisuudessa, on yhtä monellaisten tautien alainen, kuin meidän katoava ruumiimmekin, ja ei ole

waifeata huomata sitä suurta yhtäläisyyttä, mikä ruumiin ja sielun tautien suhteen on olemassa. Me löydämme siellä esimerkiksi: kärsimysten kuumeen, hulluuden houreeseen, intohimojen vimman ja taitamattomuuden sokeuden, mitkä ovat paljon vaikuttavampia ja peljättävämpiä tautia, kuin ne, jotka voivat kuolevaisen ruumiimme yllättää. Mutta suurin eroitus on siinä, että kuin me kaikilla mahdollisilla keinoilla, kaikilla ajateltavilla toimenpiteillä ja uhrauksilla koetamme hankkia ruumiin terveyttä, hywin usea meistä ei lainkaan kysy, onko meidän sielumme terve vaikeo sairas."

"Jos sanoilla: miten jaksat? tarkeitteisiin kysymyksiä: miten sinun sielusi jaksaa? tuntisivat ihmiset warmaankin itseänsä loukatuksi, ja wihastuisivat siitä, että heiltä sellaista kysytään", huomautti Ella.

"Ehkä; mutta miten wakanlaatuisen kysymys se sentään olisi," sanoi hänen

ijänsä, „ja kuinka äärettömän tärkeä se olisi! Se olisi aivan samaa kuin kysyisi: Onko teidän sielunne pelastettu, onko se jo löytänyt rauhan ja lewon; joko olette vapautettu pahan omantunnon waiwoista, ja eikö teillä ole enää pelkoa ijankaikkisesta kuolemasta? Oletteko jo käynyt sen suuren lääkärin luona, sekä saanut häneltä woiteita, jotka woivat teidän sielunne parantaa?“

„Minä epäilen ettei sellaisia ihmisiä löydy monta, jotka ymmärtävät ajatellaan, että heidän sielunsa tarvitsee parantajaa.“

„Ja kuitenkin, lapseni, löydämme raamatussa kirjoitettuna, minkä kaltainen meidän sielumme oli luonnollisessa tilassaan, ja ennenkuin se tuli Pyhälstä Hengeltä uudesti luotua. Profeetta Jesaja kirjoittaa: Koko pää on sairas, ja koko sielu on wäsynnyt. Samasta kantapäätä niin kiireeseen asti ei hänessä ole termettä; waan haawat, ja sinimarjat, ja w e

ripahat, jotka eivät ole puserretut, eikä sidotut, taikka öljyllä siwellyt. (Jes. 1: 5, 6.)

„Mutta mitenkä sitten sairaa sielu parannetaan?“ uteli Ella.

„Herra, joka on luonut sen, joka tuntee sen, ja joka on kärsinyt ja kuollut sen edestä, hän yksistään voi parantaa sairaan sielumme. Hänen pyhässä sanassaan löydämme lääkkeitä kaikille niille taudeille, joita sielumme voivat sairastaa. — Minä näin erään merkillisen unen edellisena yönä,“ jatkoi tohtori, „ja sen johdosta olen juuri erityisesti kaiken päivää kiinnittänyt ajatukseni sielun sairauteen. Kuin näin äitien tuoman minulle sairaita lapsiaan ja lewottomuudella odottawan saamansa kuulla minun mielipiteeni niiden terveydentilasta, eli kuin näin raajarikkoisten, jotka tuskin jaksowat laahustaa itseänsä heikoilla jäsenillään, tulewan luokseni saamaan neuvojani ja määränksieni, en woinut olla ajattelemta itsekteni: „tökkohan kaikki nuo

furkuteltamat olennot etsiwät yhtä haluk-
kaasti neuvoa sielunsa asioissa, ja lääketä,
joka woisi parantaa heidän synninhaamo-
jaan, jotka ovat paljoa kuolettawampaa
laatua, kuin mikään heidän ruumiillisista
taudeistaan voi olla!”

„Mutta millaisen unen sinä näit, isä?”
kysyi Ella.

„Minä uneksuin, että olin istuwinani
vastaanottohuoneessani, tavallisella paikal-
lani, ottaakseni vastaan niitä jotka tulisi-
wat luokseni, kysymään neuvoa terweydel-
leen, ja saadakseen lääkkeitä sairaille ruu-
miilleen. Niwan edessäni kirjoituspöydällä
oli raamattuni, ja erinomainen valo loisti
sen päällä. Minä näin unissani kirjawan
joukon seisoman owella, muutamat terwey-
destä punoittawilla poskilla ja ilosta sätei-
lewillä katseilla, toiset taas kalpealla ja mur-
heista painuneella muodolla; minä olin
tietäwinäni, että heillä kaikilla oli sairas
sielu, ja että he kaikki olivat lähellä ijan-
kaikkista kuolemaa, mutta myöskin tie-

sin että raamatussani löytyi heitä kaikkia warten warmasti parantawa lääkemääräys, joka oikealla ajalla ja oikealla tawalla käytettynä woi terweeksi saattaa sairaamman sin sielun.

„Mikä ihmeellinen uni!“ huudahti Ella.

„Minä näin kaikki edessäni olemat esineet yhtä selwästi, kuin näen sinun nyt“, jatkoi tohtori, „ja minä uskoin, unessani, että minulla oli paljon tarkempi käsityswoima, kuin milloinkaan hereillä ollessani, sillä minä osasin lukea ihmisten ajatukset, ja yhdellä ainoalla silmäyksellä woin minä saada tietää, mikä kutakin edessäni olewasta synnin runtelemasta olennosta waiwasi.“

„Kerro minulle jotakin heistä“, pyysi Ella.

„Ensimmäinen oli nuori tyttö, huolettomalla ja iloisella katjannolla, huikaisevan loistawassa puwussa, mikä wielä oli kaunistettu kukilla, liehuwilla nauhoilla ja kullatuilla helmillä, sekä uhottelemalla ja wakaalla ryhdillä, joka osoitti, että hän ei

peljännyt mitään, eikä välittänyt mistään muusta kuin omasta huvistansa. Hän ei näyttänyt filmänräpäyistäkään ajattelevan, että häneltä puuttuisi jotain; mutta minä näin että hänen sielunsa oli tartutettu turhamaisuudella ja huiķentelemaisuudella, josta, jos ei sitä ajoissa parannettaisi, voisi olla mitä onnettomimmat seuraukset. Hänelle minä kirjoitin raamatustani reseptin seuraavilla sanoilla: „Älkää maailmaa rakastako, eli mitään kuin maailmassa on. Jos joku maailmaa rakastaa, ei hänessä ole Jumalan rakkaus. Sillä kaikki kuin maailmassa on, lihan himo, silmäin pyyntö, ja elämän koreus, ei se ole Jumästä, vaan se on maailmasta. Ja maailma katoa, ja hänen himonsa; mutta joka tekee Jumalan tahdon, se pysyy iankaikkisesti“. (1 Joh. 2: 15—17.)

„Oliko hän halukas vastaan ottamaan tuollaista reseptiä, ja paraniķo hän?“ tiedusteli hänen tyttärensä.

„Siihen minä en voi mitään vastata, sillä minulla ei ollut tässä, enempää kuin muissakaan tapauksissa, tilaisuutta nähdä antamaini lääkemääräysten vaikutuksia“, selwitti tohtori. „Minä määräsin jokaiselle sairasta parannusaineita, mutta minulla ei ollut voimaa pakottaa heitä sitä käyttämään, vaan saivat he siinä kufin tehdä wapaan tahtonsa mukaan. Glämiä tai kuolema oli heille kullenkin tarjona, ja he saivat itse walita joko taudin eli terweyden. Seurakunnan opettajat, jotka saarnaawat Jumalan sanaa, ja sillä tavoin selittävät syntiselle tietä taiwaaseen, woivat kyllä näyttää tätä tietä ja koettaa johdattaa heitä sille, mutta uskollisimmat ja hurstaimmattakaan eiwät kuitenkään woi noita wastakoisia pakottaa sitä tietä kulkemaan. Ah, kuinka monta, ikävä kyllä, eikö löydy, jotka eiwät toiwokaan tulla parannetuiksi syneistään! He suosiwät ja rakastawat tautejansa, waiikka tietäwätkin että ne wiewät heidät ijankeikkiseen turmioon.“

„Miltainen oli seuraava fairaistasi, isä?“ kysyi Ella.

„Seuraava oli eräs laiha, kalpea nainen, kumarainen suruista ja murheista, terävillä kasvonpiirteillä ja kuopalle painuneilla filmillä. Hän ei ollut vielä wuofista wanhentunut, mutta hänen tukkansa oli ennen aikaansa harmaantunut ja kaswot rypyillä uurretut. Pitkällinen kärsimys oli taimuttanut hänen olentoaan ja lepäsi ikäänkuin raskeana taakkana tuon raukan sydämmellä. Minä näin selwästi, että minulla edessäni oli muuan sywästi raskautettu olento, joka ei vielä ollut oppinut, kuinka hän voisi päältään heittää tuon raskean murheitten taakan, ja laskea sen lempeän Wapahtajansa jalkain juureen. Hänen tautinsa oli tuo kaikki häwittäwä epätoimo; hänen woimansa wäheniwät päivä päiwältä, ja hän oli waipunut hiljaiseen toiwottomuuden tilaan, joka tukahutti kaiken halun, sekä teki elämän hänelle kuormaksi, liian raskeaksi hänen fantasiaansa.“

„Mutta“, huomautti Ella, „mutta se oli pikemmin hänen onnettomuutensa, kuin hänen syntinsä, joka oli saattanut hänet siihen surkuteltavaan tilaan.“

„Lapseni“, vastasi tohtori vakavasti, „se jo on synti, kuin epäilee Jumalan armoa, ja se on synti, kuin heittää toivonsakin, vaikka Herra itse sanassansa käskää toivoa hänen päällensä, ja wakuuttaa meille, että, se joka panee toivonsa Herran päälle, ei pidä häpeään tuleman. Syväällä sääliwäisyyden tunteella ja siällisellä rukouksella, että tuo surkuteltava waimo parka woisi uskosja vastaan ottaa todellisen lohdutuksen, kirjoitin minä hänen reseptiinsä seuraawat Wapahattajan sanat: „Tulkaat minun tyköni kaikki, jotka työtä teette ja olette raskaat, ja minä tahdon teitä wirwoittaa!“ (Math. 11: 28.)

„Sitte käännyin minä unissani parin henkilön puoleen, jotka yhdessä tulivat vastaanottohuoneeseeni. Se oli weli jota sijar

talutti, ja huomasiin selvästi, että mies hyvin vastahakoisesti seurasi häntä. Hänen vetiset ja werestäwät filmänsä olivat happamen ja kiukkuisen näköiset, ja kaswoisja oli hänellä juuria mustelmia, jotka olivat todistuksena äskeisin tapahtuneista kumpastuksista elikkä tappeluista, ja waatteensa olivat liatut sekä rikkirewityt. Waikeakin ei minulla olisi ollut sitä erityistä woimaa, joka unissani minulle annettiin, lukea ihmisten taipumuksia heidän kaswois- taan, olisin sittenkin tuossa kurjassa raukasja, joka seisoi edessäni, tuntenut sywälle langenneen juomarin."

"Tässä tuon luoksenne erään kurjan heittiön!" huusi hänen sisarensa inhoa osoittawalla äänellä. "Minä epäilen jos enää löytyy mitään mahdollista keinoa hänen parantamiseksi, mutta tahdoin kuitenkin tuoda hänet koetteeksi Teidän luoksenne. Katsokaas waan, miten hän, hirweästi juomuksissa ollen, on repinyt waatteensa ja kolhinut kasmonsja lyhtypylwästä vastaan.

Minä pelkään että hän hulluudessaan vielä voi wahingoittaa itseään ja muita ehkä waarallisemminkin. Sen wuoksi olisi waromatonta jättää häntä yksinänsä, sillä hän on ikäänkuin paholaisen riivaama."

"Woi onnetonta nautinnon himoa!" ajattelin itseseni, "joka kadotukseen saattaa niin monta tuhatta kalliisti lunastettua sielua!" Raskealla huokauksella otin kynän, ja kirjoitin tuolle surkuteltawalle olenolle Jumalan sanassa määrätyn waroituksen:

"Olkaaat raittiit ja walwokaat, sillä teidän wihollisenne, saatana, käy ympäri, niinkuin kiljuma jalopeura, etsien kenen hän sais niellä. Häntä vastaan seisokaat, wahwana uskossa." (1 Piet. 5: 8, 9.)

"Kääntnyssäni ja antaessani hänelle kirjoittamani reseptin, kiinnittyi huomioni hänen sijareensa. Tuo oikeinajattelewa, jalomielinen nainen, joka niin sywästi halwessi weljensä syntiä, hän, josta maailma puhui ainoastaan hyvää ja joka ei mil-

loinkaan antanut aihetta pahaan, hän, joka itse luuli itsensä henkisesti terveeksi ja pyhitetyksi — miten suuresti minä hämmästyin, kuin näin hänen olevan melkein täydellisesti jokean! Minä huomasin miten vähän hän itse siitä tiesi, ja että hän kuitenkin oli yhtä suuressa avun tarpeessa, kuin hänen veljensäkin."

"Teidän sielunne on kait toivotusssa terveyden tilassa," puhuin hänelle.

"Kyllä; aivan terve", vastasi hän tuikeasti, "ja kenenkään ei tarvitse huolia vähääkään siitä asiasta. Säännöllisesti käyn minä kirkossa joka sunnuntai; ja minä annan jokaiselle mitä heille kuuluu, sekä ja'an köyhille sen minkä voin, enkä tee kenenkään ihmiselle wäärnyttä."

"Sa kuitenkin löytyy täällä joku sana teitäkin warten," sanoin minä laskien kätteni raamatun päälle, "ja antakoon Herra armonsa, että ne waikeuttaisivat hymwää teissä!" Minä aukaisin Ilmestyskirjan kolmannen luvun sekä osoitin hänelle 17 ja

18 märssy: „Että s sanot: minä olen rikas, minä olen rikastunut, ja en minä mitään tarvitse: ja et tiedä, että viheliäinen ja raadollinen olet, köyhä, sofia ja alastoin; niin minä neuvon sinua minulta ostamaan kulta, tulella puhdistettua, että rikastuisit, ja walkeat waatteet, joilla sinus pukisit, ettei sinun alastomuutes häpy näkyisi, ja silmä-rasmaa silmieksi woiteeksi, että näkisit.“

„Jä“, sanoi Ella, näyttäen epätoifelta, „Mikä oli tuon naisen suurin synti — oliko se sielun sokeus?“

„Hänen syntinsä oli omawanhurskaus“, vastasi tohtori Hansson, „ja juuri tämä synti on surkuteltavasti niin tavalinen niiden joukossa, jotka kutsuvat itseänsä kristityiksi. Se oli hänen omawanhurskaustensa, joka teki hänet sokeaksi, ja siis woimattomaksi näkemään, että myöskin hän oli köyhä syntinen, ja joka esti häntä näkemästä sitä, jonka ansioitten kautta ainoas-

taan me voimme terveiksi tulla. Jos nyt joku ihminen sanoo, että hänen sielunsa ei enää tarvitse mitään lääkkeitä, tulee se siitä että hänen sielunsa on sokea ja ympäröity tiedottomuuden pimennyksellä."

"Näitkö unisiasi useampia sairaita tulevan luokseesi?" kysyi Ella.

"Sen jälkeen tuli sille eräs nuori mies", vastasi tohtori, "joka äskeisin oli ollut tuimassa riidassa naapurinsa kanssa. Hän saapui luokseeni heikuvilla kasvoilla, ry pistetyillä filmäkulmilla, sekä hampaat kuuksusta narskuen. Huomasin heti että hänen verenjä oli liiemmäksi kuumennut, ja että hänen valtimonsa sykki hyvin taajaan, jonka vuoksi hän oli saastutettu vihan kuumella. Sanaa sanomatta annoin minä hänelle sitä lääkettä, jota raamattu määrää myöskin tällaisten tavallisten tapauksen varalta, mutta nautittavaksi sitten vasta kuin hän tulisi rauhallisemmaksi, sillä siinä filmänräpäyksessä oli hän fiksi liikuttettu, ettei hän olisi voinut lukea reseps-

tiään, joka kuului: Kaiikki haikeus, ja närkästyös, ja wiha, ja huuto, ja sadatus olkoon kaukana teistä, taiten pahuuden kansja! Mutta olkaat keskenänne ystävälliset ja laupiaat, ja antakaat anteeksi toinen toisillenne, niinkuin Jumala teillekin, Kristuksen kautta anteeksi antanut on!" (Ef. 4: 31, 32.)

„Hänen jälestänsä tuli sisälle eräs nainen, joka oli waipunut niin sywälle kurjuuteen, ettei hän enää toivonutkaan saavansa mitään parannusta kuoleman kansja taistelewalle sielullensa. Hänen ulkonainen näkynsäkin kantoi merkkiä hänen sielunsa kurjuudesta. Waatteensa todistivat puutteesta ja huolimattomuudesta, ja synkkämielisyyden leima oli poistumattomasti painautunut hänen kylmille, toiwottomille kaswonpiirteilleen ja silmiinsä, jotka alati tirkisteliwät lattiaan. Oi, mikä paljous saastaisuutta piilikään tuon ulkonaisen kuoren alla! Hän oli yksi niitä, jotka pitiwät it-

senjä parantumattomina. Ei löytynyt ainoatakaan ihmistä maan päällä, joka olisi huolinut hänen sielustaan, ja itse oli hän aikoja sitten unhoittanut sielunsa hoidon. Epätoimon welttaus oli jo siinä määrin walloittanut tuon surkuteltaman olennon, että hän oli woimaton ojentamaan kättänsä sen armon tavoittamiseen, joka oli hänellekin tarjona. Hän tiesi kyllä, että hänellekin oli Wapahtaja, mutta hän ei woinut uskoa, että tuon Wapahujan rakkaus enää woisi riittää niin sywälle langenneelle syntiselle, kuin hän oli. Sywällä liikutuksella kirjoitin minä hänen reseptiinsä nuo Lunnastajamme siunatut sanat, jotka, jos ne uskolla omistetaan ja niitä seurataan, woiwat antaa eloa kuolleillekin sieluille: „Kääntäkää teitänne minun puoleeni, niin te autuaat olette! (Jes. 45: 22). Se joka minun tyköni tulee, sitä en minä totisesti heitä ulos (Joh. 6: 37). Minä kumarruin niin innoikkaasti hänen puoleensa, antaesani hänelle sitä, kuin olin kirjoitta-

nut, ja nähdäkseni tuon kärsiväisen olennon kaswon ilmeitä, että se liike herätti minut unestani, ja samalla kuin lewottomasti wawahdin, oli myöskin uneni kadonnut ja minä täysin hereilläni!”

„Se oli todellakin erinomainen uni“, huomautti Ella, „mutta kuinka paljon totuutta eikö siinä ole kätkeyty! On juuri kuin olisit saanut heittää filmäyksen sen werhon taakse, joka peittää meidän kanssaihmissistemme todellisen sieluntilan. Kuin minä tästälähin saan nähdä sen ihmispaljouden joka kokoontuu sinun odotushuoneeseesi, saadaksesi neuvoiasi terweytensä hoidossa, rupean minäkin ajattelemaan heidän sairaita sielujaan, sekä kummastelen jo edeltäpäin, mitä kukaan heistä sanoisi, jos kysyisin: Mitä sinä jaksat? henkisesä tarkoituksesä tietysti.“

„Ei sillä tavoin, rakas lapseni“, sanoi Ellan isä, hellästi katsellen tuota kaurista nuorta tyttöä jalkainsa juuresa, „waan sinun tulee ennen kaikkea tehdä sama kysy-

mys omalle sielullesi. Miten sinä jaksat Jumalasi filmissä? Sinun täytyy aina olla varuillasi kaikkia taudin oireita vastaan, jotka kätkeytyvät sieluusi. Jos huomaat merkkiäkin välinpitämättömyyden kylmyydestä, laiskuuden voimattomuudesta, vihan kuumeesta eli kateuden tuskasta, niin mitenkään et saa luulotella että sielusi silloin jaksaisi hyvin. Vartioitse alati sitä, sillä se on kallis, ja kalliisti ostettu Herraltasi; älä anna huonojen kumppanien sitä tartuttaa, äläkä myöskään hanki sille huonoa ravintoa ala-arvoisista kirjoista. Ja ennen kaikkea, käänny joka päivä uskoissa ja rukouksella sen suuren lääkärin puoleen, joka sinulle kaikki sinun syntis anteesi antaa, ja parantaa kaikki sinun vihas; joka sinun henkes päästää turmelluksesta ja kruunaa sinun armolla ja laupeudella; joka sinun suus täyttää hymyhdellään, että sinun nuoruutes uudistetaan niinkuin kotkan." Ps. 103: 3—5.

